

ЗАКЛИЧНЕ СЛОВО ПАРТІЇ

«Дорогі товариші! Наша слава молоді! Голосуючи за кандидатів блоку комуністів і безпартійних, за політику Комуністичної партії, ви голосуєте за майбутнє нашої Батьківщини, яке ви творите і зміцнюєте своєю працею. До вас, юнаків і дівчат, звернуто полум'яний лєнінський заклик: вчитися комунізму, з свіжими молодими силами брати активну участь в будівництві нового, світлого життя!» Ці слова — із Звернення ЦК КПРС до робітників і робітниць, селян і селянок, радянської інтелігенції, воїнів Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, до всіх громадян великої Країни Рад.

Зайдіть сьогодні на завод чи на тракторний стан, у лєнінську кімнату на фермі чи на фабриці — і повсюди неодмінно побачите, що хлібороби і енергетики, машинобудівники і будівельники, всі трудящі орденоносної Кіровоградщини, як і всієї країни, ще і ще раз вчитуються в слова Звернення Центрального Комітету КПРС.

Цей важливий політичний документ, сповнений вірою в правоту лєнінської партії, в творчі сили і розум радянського народу, ще більше активізував комсомольські організації, молодіжні зміни, бригади, що несуть трудову вахту на честь з'їзду ВЛКСМ і виборів до Верховної Ради СРСР.

Електрозварювальники з бригади Віктора Недопаса кіровоградського заводу «Червона зірка» борються за те, щоб до дня відкриття комсомольського з'їзду виконати травневий план. Таке ж зобов'язання верстатників цього заводу, яких очолює бригадир Надія Щербань.

Слюсарна дільниця інструментального цеху Олександрійського рудоремонтного заводу на честь виборів змінні завдання виконує на 120—140 процентів. Про трудовий ентузіазм рапортують залізничники Помічної і Знам'янки, шахтарі Олександрії, хлібороби.

Чергові вибори до Верховної Ради проводяться в рік Лєнінського ювілею, в рік 25-річчя Перемоги радянського народу над фашистською Німеччиною. Оглядаючись на пройдений шлях, ми з радістю констатуємо, що країна наша змінилася невідомо, стала багатшою, могутнішою.

Ліше за чотири останні роки, як підкреслюється у Зверненні ЦК КПРС, обсяг промислової продукції в країні зріс майже на 89 процентів, зросли капітальні вкладення держави і колективів у сільське господарство, середньорічний обсяг валової продукції землеробства і тваринництва.

У південь сім'ї республік-сестер впевнено йде до комунізму й Україна. Достатньо сказати, що республіка дає нині 7—10 процентів світового виробництва чавуну, вугілля, тракторів, цукру, хоч займає менше половини процента території і налічує 1,3 процента населення земної кулі. Тепер республіка за тиждень випускає більше промислової продукції, ніж за весь 1913 рік.

Поглянь, друже, на завод, фабрику, колгосп чи підприємство, де ти працюєш і ти доповниш розповідь багатьма новими фактами про успіхи в промисловості, сільському господарстві, науці, культурі.

Все це — свідчення незаперечних переваг соціалістичного ладу, правильності політики Комуністичної партії.

Наше соціалістичне суспільство являє собою міцний сплав розуму й таланту всіх поколінь радянського народу. В цій багатомільйонній шерензі будівників юнаки і дівчата мають всі можливості для розвитку і застосування творчих здібностей, мають великі права і, безумовно, високі обов'язки.

Заклик партії голосувати за кандидатів блоку комуністів і безпартійних знаходить гарячу підтримку серед молоді. Тому красномовне свідчення — підвищені соціалістичні зобов'язання, нові починання, теплі зустрічі молоді з кандидатами у депутати, з ветеранами борні і праці в агітпунктах, клубах молодого виборця.

До речі, клуби молодого виборця користуються особливою популярністю у юнаків і дівчат. Якщо в агітпункті молоді виступає в ролі слухачів, то в клубі може проявляти широкі ініціативи.

Добре зарекомендували себе такі клуби в Знам'янському районі. Там можна дізнатися і про особливості радянської виборчої системи, і про відмінності становища радянської молоді від молоді у капіталістичному світі, можна і фільм подивитися, і поспілкуватися.

Зараз у цих клубах, у всіх комсомольських організаціях молоді виборці знайомляться із Зверненням ЦК КПРС та Зверненням ЦК ВЛКСМ. Заклик Центрального Комітету комсомолу «палко відгукнутися на Звернення Центрального Комітету КПРС до всіх виборців і в День виборів усім, як один, прийти на виборчі дільниці, віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних — кращих синів і дочок нашої Батьківщини, за нашу славу лєнінську партію, за комунізм», палко зустрінутий молоддю.

● РАПОРТУЄМО КОМСОМОЛЬСЬКОМУ З'ЇЗДОВІ

Нещодавно бригада верстатників четвертого складального цеху готувалася до великої дати — столітнього Лєнінського ювілею. Молоді робітники вивчали праці Володимира Ілліча «Завдання Спілку молоді», «Великий почин», «Як організувати соціалістичне змагання», готувалися до Лєнінського заліку.

Бригадир верстатників Надія Щербань, групкомсорг Валя Переходжук, комсомольці Анатолій Шкляренко, Валя Літвінова, Надія Пустовіт, Ліда Скрипченко та інші намагалися пов'язувати теоретичні положення вождя з практикою на своєму виробництві.

Молоді верстатники боролися за культуру виробництва, прагнули викласти у виконання завдань все своє вміння, показати високий фаховий клас. Результати були відраді: кожного місяця бригада перевищувала свої виробничі норми.

Зустрічаючи XVI з'їзд ВЛКСМ, молоді робітники «Червоної зірки» прагнуть працювати якнайкраще, беруть на себе

ЩОМІСЯЦЯ — З ПЕРЕВИКОНАННЯМ

підвищені особисті зобов'язання.

Коли в бригаду Наді Щербань долинула звістка про те, що електрозварювальники з бригади Віктора Недопаса зобов'язалися до відкриття з'їзду виконати травневий план, а в день відкриття з'їзду працювати на закономірних матеріалах, молоді верстатники зібралися на «Пітучі» збори.

— Чи не про те ж і ми думали, дівчата! — мовила групкомсорг Валя Переходжук.

Збори постановили підтримати почин бригади електрозварників Віктора Недопаса, місячний план виконати до дня відкриття XVI з'їзду ВЛКСМ, боротися за відмінну культуру виробництва.

В. ДІМІН.

Завод «Червона зірка».

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАЙТЕСЯ!

СУБОТНИЙ
ВИПУСК

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XI
№ 60 (1228).

СУБОТА, 23 травня 1970 року

Ціна 2 коп.

На заклик новопрацьких школярів члени учнівської виробничої бригади Гайворонської СШ минулого тижня закінчили будівництво кролеферми. Перші новосели тут — 19 пухлятих кроликів. До кінця року із ферми буде вирощено і здано на заготпункти 150 кролів.

На фото: бригадир виробничої бригади Леонід Миросенко (в центрі) розмовляє з шестикласниками — черговими по фермі.

ОКРЕМОЮ БРОШУРОЮ

Видавництво політичної літератури випустило в світ брошуру, в якій опубліковано текст Звернення Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу до робітників і робітниць, селян і селянок, радянської інтелігенції, воїнів Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, до всіх громадян великої Країни Рад (16 травня 1970 року).

Брошуру видано масовим тиражем.

(ТАРС)

НОВИНИ

ПЕРЕМОГЛИ МОЛОДІ

У колгоспі «Україна» Гайворонського району відбулося конкурсне змагання майстрів машинного доїння. Головним завданням його була широка пропаганда машинного доїння корів, удосконалення практичних навичок доярок.

В цьому конкурсі вперше взяли участь молоді доярки — комсомолки Надія Семенович, Людмила Паршегуба, Галина Савченко, Марія Ашук. Вони впевнено почували себе за доїльними апаратами.

Жюрі конкурсу визнало переможцями районних змагань молодих доярок Людмилу Паршегубу з колгоспу імені Крупської та Галину Савченко — доярку з колгоспу «Мир».

Вони візьмуть участь у змаганнях майстрів машинного доїння області.

У кіровоградському Палаці піонерів підведено підсумки міського конкурсу на краще виконання бального танцю. Переможцями визначено старшокласників Кіровоградської СШ № 13.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ВСЛІД ЗА ПОЧИНОМ

НОВОПРАЦІ! ІДЕМО ЗА ВАМИ!

Нещодавно у нас відбулись загальношкільні збори. На них комсомольці, піонери, члени виробничої бригади знайомились із зверненням учнівської виробничої бригади Новопрацької середньої школи Олександрійського району, яка закликала всіх учнів шкіл області розводити кролів, допомагати колгоспам у вирощуванні сільськогосподарської птиці та взяти шефство над великою рогатою худобою на тваринницьких фермах.

Збори одностайно вирішили підтримати звернення новопрацьків. Зразу ж взялися за діло. Юнати вже придбали 8 кролематок, а всього в цьому році зобов'язались виростити на шкільній фермі 400 кролів. Та ще понад 1400 виростимо вдома. Половину з них продамо державі.

Члени нашої бригади взялись допомагати працівникам ферми колгоспу «Україна» доглядати велику рогату худобу. Сто корів та стільки ж телят — то наші підшефні. До кінця року матимемо не менш як 10—12 кролематок. Створимо в школі пасіку з 3—5 бджолосімей. Виростимо 100 голів птиці і передамо її колгоспу. Виконати ці зобов'язання у нас є всі можливості. Зараз у навчально-виробничій бригаді створено тваринницький відділ.

Звичайно, виробничу практику у сільському господарстві ми поєднуємо з успішним навчанням. Учні 8—9 класів навчаються самостійно працювати на тракторі, комбайні, автомобілі. Разом з атестатом зрілості вони одержать дипломи механізатора. Тридцять школярів вже навчаються у технічному гуртку. Три випускники в цьому році, як торік Михайло Сотніченко, групкомсорг тракторної бригади колгоспу «Україна», закінчать школу і залишаться працювати у колгоспі механізаторами.

На республіканському зльоті активу шкільних виробничих бригад з півдня роботу в рослинництві в числі делегатів були два представники нашої бригади. Гадаємо, що і нова для нас справа — тваринництво — принесе нам успіхи.

За дорученням учнів Хашуватської середньої школи:

Т. БІГУН,

секретар комітету комсомолу.

П. ГРИШИН,

бригадир навчально-виробничої бригади. В. СОКОЛЮК, О. ЗЕЛЕНЮК, З. ГОЛОВАТЮК, ланкові.

I.

Розпашілий, мов після швидкого бігу, шафер підняв обидві руки вгору, даючи знак музикантам скінчити танок.

— Не годиться здаватися, не годиться, — вигукували гості, підбираючи дошкульні жарти.

— Ну що ви! — повів очима юнак, — ми зовсім забули за молодих. — Він змахнув ложкою і вигукнув: «Гірко, гірко!».

Потім подружжя запросили до весільного вальса. Танцювали всі. Навіть ті, хто накривав нехитрий студентський стіл, високо підносили тарілля, кружляли в цій урочистій хурделиці.

Скінчився танок. Знову сіли за довгі столи.

Рантом:

— Прийміть і нашу громаду, — пропонував наперед «пришельцю» шафер.

— Лебединою віку Валерію Мішурі і його красуні Ми принесли від студентства гостинці-загадки, які мусять розгадати молоді. Подивімося, на що вони здатні, — додав один з витівників цієї сцени.

Здавалося Валерію в цю мить, ніби він на великому кораблі, що різко хвилює Чорного моря. І хоч там, на далеких берегах Криму, він залишив своє прощання з товариством, зараз відчув, що то була не зрада бурям і відгомону хвиль синього горизонту, зрозумів, що потрібний і іншому морі...

II.

Безкозирку повісив на цвях, де сірла батькова шинеля. Ще з війни.

А в кітелі навіть понарубкував.

Невдовзі очолив помічникських піонерів школи № 2. Довелось одягти нову форму: білу сорочку, піонерський галстук.

— Валерію Дмитровичу, — просили діти, — ну покажіть, як крокують матроси? А які вони пісні співають?

Старший вожатий збирав

стягувало пухлякі ручки, лепетало одному йому зрозумілою мовою.

«Дорога Радочко! Якби ти знала, — писав Валерій, — який чудовий зимовий Київ! Не устаю надихатися на все. Сама зима — це перший заїг студентів-активістів республіки. В секції учбово-виробничої роботи серед студентів я пропоную, щоб паста в програму навчання філологів риторики...»

● ДЕЛЕГАТ
КОМСОМОЛЬСЬКОГО З'ЇЗДУ

ХВИЛІ ІДУТЬ ВІД БЕРЕГА

довкола себе дівчур, оповідав про море... Потім розтягував міхи баяна, заводив пісню. Мелодія швидко обривалася, Валерій таємничо звертався до дівчур.

III.

На подвір'ї скрипнула хвіртка. Рада швиденько виглянула у вікно:

— Так і є: пошта!

Миттю вискочила на засніжений ганок.

— Лист від татка, лист від татуса, — цілуєчи маленького Андрюшку, відкривала конверта.

А дитя, нічого не розуміючи, про-

це було під час зимових канікул. А коли розпочалися заняття в інституті, декан викликав В. Мішурі до себе в кабінет:

— Мабуть, тобі, Валерію, доведеться керувати громадським деканатом. Справа нова. Тут потрібен молодий комуніст.

IV.

В обласній філармонії — інститутський вечір. Ведуча оголосила: виступає Валерій Мішурі! З-за кулі вийшов смаглявий, з приємною посмішкою хлопчик. Спинився біля мікрофона. І коли оркестр подав перший акорд, в зал полинули

ніжні звуки приємного співу. Насторожена тиша запанувала між глядачами.

Довелось співати ще і ще.

Влітку, коли трудові загони лаштувалися на роботу, Валерію зауважили:

— Слухай, іхав би додому.

Дружина, дитина мала...

Фуфайку давно приготувала Рада. Чоботи — в дорогу.

V.

Вмовляти лаборантку кабінету російської мови та літератури, Поліну Володимирівну, було важкувато.

— Фотографії дати не можу. Я півроку бігала, щоб дістати. Та й самі уявіть, який вигляд матиме стенд пушкінських стилістів, коли замість фото пусте місце сіртиме? Ні, ні, і не просіть.

Вона помовчала, ніби щось перебирала в пам'яті, а потім спокійно мовила:

— Дати можу, але з поверненням. Він, знаєте, який? Фотографуватись не любить. На Дошку пошани для відмінників ледве впростили.

* * *

Якось хтось з друзів запитав секретаря, чи не сумує він за палубою, безкозиркою?..

— Що він! — зітхнув Валерій, — я знаходжусь саме в тому морі, про яке мріяв...

М. ЛИТВИНЕНКО,
студент Кіровоградського
педінституту імені О. С.
Пушкіна.

Новини

Північним маршрутом

Іх близько двохсот. Молоді робітники і механізатори, тваринники і будівельники, працівники залізничного транспорту. Це — лише невеликий загін молодих зв'язників, які стали переможцями в ювілейному соціалістичному змаганні на честь 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. Іх премійовано туристськими путівками.

І ось ці юнаки та дівчата в Кіровограді. Зустріли їх з комсомольськими активістами, ознайомили з визначними місцями обласного центру, вони заповнили щодні туристський поїзд. Маршрут молодих туристів пролягає до Москви, Ярославля, Архангельська, Петрозаводська, Ленінграда. Разом з молоддю в мандрівку вирушили представники старшого покоління, які були відзначені на честь Ленінського ювілею.

Мандрівка переможців ювілейного змагання триватиме два тижні.

Фотознімки будуть кращими

Як краще вибрати тему до сюжетного фотознімка, як краще в газеті та по телебаченню показати людину-будівника, людину-творця — про це йшлося на семінарі фотокореспондентів міських, районних і районних газет та фотоматорії Кіровоградщини. Семінар підготували і провели обласне управління по пресі та обласне відділення Спілки журналістів УРСР.

Відомі в країні фотожурналісти М. Селюченко (АПН), І. Пап (Ізвестія), Б. Градов (журнал «Україна») проаналізували експонати обласної ювілейної фотовиставки, поділилися досвідом багаторічної роботи.

Цікавими були виступи фотокореспондентів районних газет В. Сусенка (Новоархангельськ), С. Кукурудзи (Голованівськ), купсанта ШВЛП О. Русанова.

Учасники семінару прослухали лекцію «Художня фотографія і образотворче мистецтво», зробили огляд фотоліній міських районних та районних газет.

В роботі семінару взяли участь і виступили начальники обласного управління по пресі П. В. Кернєв, заступник завідувача відділом пропаганди і агітації обкому КП України І. П. Олфіренко.

П. МАРЧЕНКО.

Новини

ДЕНЬ АФРИКИ. РІК 1970-й

ЛЮДОСТВО має давню і добру традицію — відзначати знаменні дати. Відзначаючи їх, ми згадуємо і аналізуємо минуле, заглядаємо в майбутнє.

Так було і 25 травня кожного року. Сім років тому конференція глав незалежних африканських держав вирішила об'єднати цей день Днем звільнення Африки. З тих пір народи континенту зустрічають його, як велике свято: підводять підсумки того, чого вони добились, радіють перемогам, аналізують невдачі, мобілізують свої сили на дальшу боротьбу.

У січні закінчилась, нарешті, братолюбна громадянська війна в Нігерії. Замовкли гармати, країна заліковує рани війни. Але продовжується боротьба в джунглях Анголи, Мозамбіку, Гвінеї-Бісау. Португальські колонізатори з усіх сил хапаються за африканські землі, послаблюючи все нові контингенти палачів на боротьбу з патріотами. Гримять автоматні черги на правому березі Замбезі, де борці за

свободу наносять удари по війську прем'єра Яна Сміта і тих, хто підтримує його режим в ПАР.

Ріка Замбезі сьогодні розділяє два світи — світ вільної Африки і світ рабства, варварства і людоненавистності. За час, який минув з 25 травня минулого року до 25 травня теперішнього, расистський режим Форстера і Сміта став ще лютішим. Іх «дьявольський союз» — це тіснішим. І це говорить лише про те, що сьогодні війна ще більше, ніж учора, боротьба національно-визвольного руху африканських народів, що удари цього руху по колонізаторам стали ще більш відчутними.

Але не тільки традиційний колоніалізм (типу португальського) і фашистський расизм протистоять Африці на її шляху до остаточного звільнення. Неоконіалізм — ворог прихований і небезпечний. І народи Африки добре розуміють це. Саме імперіалісти і неоконіалізатори стояли за спиною змовників, які пробували зробити державний

переворот в Конго (Браззавіль) і Судані. Вони ж пробували скинути законні уряди Сомалі і Лівії, які виступили за справжню незалежність своїх країн.

Відбиваючи політичні підступи імперіалізму, кладаючи край змовницькій діяльності його агентури, багато африканських держав прагнуть до створення справді незалежної національної економіки. Цілий ряд заходів по обмеженню діяльності іноземного монополістичного капіталу вжили нещодавно уряди Танзанії, Замбії, Конго (Браззавіль) та інших країн.

В своїй боротьбі народи Африки не одинокі. Вони постійно відчувають моральну і матеріальну підтримку з боку народів Радянського Союзу та інших соціалістичних країн.

Є. КОРШУНОВ,
(АПН).

ВОЄННІ ДІЇ В КАМБОДЖІ

ХАНОЙ. (ТАРС). Продовжуючи боротьбу за визволення своєї батьківщини, патріоти Камбоджі завдають тяжких ударів по військах американських агресорів та їхніх поплічників, передає В'єтнамське інформаційне агентство.

Київський машиніст Т. Г. Кугаєвський веде електровоз «404-100», подарований чеськими паровозобудівниками.

Фото А. ПІДДУБНОГО.
(Фотокоріпка РАТАУ).

Об'єднана Республіка Танзанія. Госпіталь імені В. І. Леніна в Занзібарі. Багато лікарів його навчались в медичних інститутах СРСР.

Фото АПН.

Нова експедиція Тура Хейєрдала

РАБАТ. (ТАРС). З марокканського порту Сафі в напрямку Центральної Америки відплив папірусний човен «РА-2». На чолі експедиції, що складається з 8 чоловік, — відомий норвезький мандрівник і дослідник Тур Хейєрдал. Нинішня експедиція є повторенням торішньої спроби Хейєрдала пересікти Атлантичний океан на «РА-1». У складі експедиції радянський лікар Юрій Сенкевич.

Проти політики геноциду

Перед будинком ООН члени молодіжної комуністичної організації США «Спілка молодих робітників за звільнення» провели вчора демонстрацію протесту проти звірачої розправи ра-

систських властей Джорджії над учасниками негритянських виступів в Огазі.

«Ми зібрались для того, щоб ще раз заявити, що вважам убивство шістьох негрів в Огазі частиною загальної політики геноциду, що проводиться в США у відношенні негритянського населення», сказав, звертаючись до тих, хто зібрався на мітинг, член ЦК СМРО Метт Вейнстейн.

Після мітингу учасники маніфестації направились в центр міста, де на Тайм-сквер до них приєднались декілька сот учнів нью-йоркських середніх і вищих учбових закладів. Маніфестація на Таймс-сквер, в якій взяли участь більше тисячі чоловік, продовжувалась до пізнього вечора. Оратори, які виступили на мітингу — члени СМРО підкреслили необхідність об'єднання всіх верств американського суспільства для організації і спільної боротьби проти расової політики уряду США.

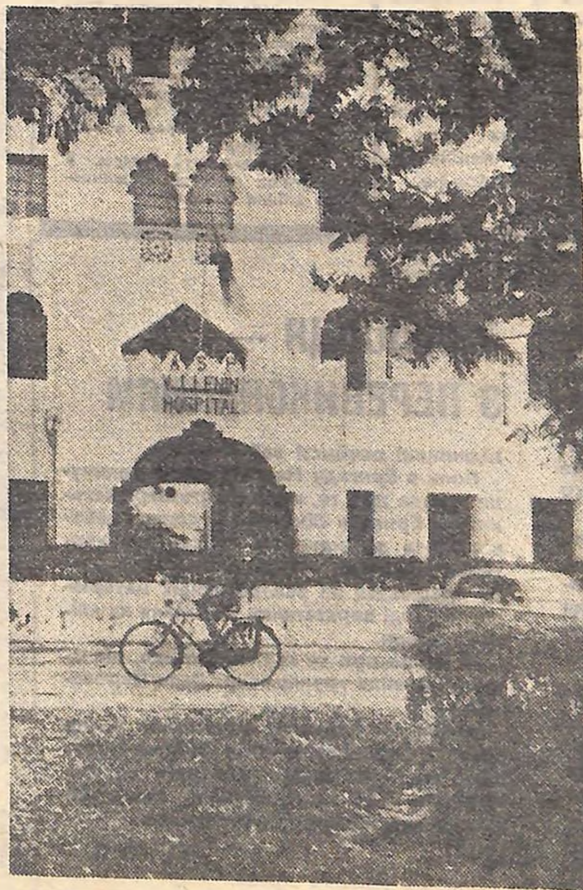
(ТАРС).

ПІДСТУПИ ЦРУ

НЬЮ-Йорк. (ТАРС). За'явлена з ЦРУ організація кубинських контрреволюціонерів «Альфа-66», яка вислала недавно групу диверсантів на Кубу і вчинила напад на кубинські рибальські судна, протягом останніх тижнів, за даними американської преси, посланіла вербування «добровольців» і збирання коштів на свої шпигунські та підіривні цілі.

Кубинські контрреволюціонери проходять спеціальну військову підготовку на території Сполучених Штатів.

Газета «Дейлі уорлд» відзначає, що всією цією анти-кубинською провокаційною діяльністю керує Центральне розвідувальне управління США.

НА СТУДЕНТСЬКОМУ МЕРИДІАНІ

ГАРМОНІЯ ДОЛІ

РГОГО сьогодні здивуєш ти, що біла верстата стоїть не просто виконавцем чийось думок, завдань тощо, а людина, якшо можна так сказати, у трьох амірах: робітник, студент, науковець. То гармонія. Не просто вона дається, як і висота Казбека й Ельбруса. Але не легко і річці торувати собі шлях до моря, творити свою біографію. І хлопці та дівчата, які сьогодні навчаються в Олександрії на загальнонауковому факультеті Дніпропетровського гірничого інституту, добре про це знають.

Важкуватю: навчання ж вечірнє. А наука дилетантів і пестерлячих не любить. Микола Чугуєв про це добре знає. І то не біда, що у них ще нема студентського наукового товариства. Головне: є бажання, є здібності.

«Оптимізація комплексу об'єктів всіх кар'єрних робіт» — сухий виклад задаваної наукової теми? Це, коли для необхідного. А для студента четвертого курсу, відмінника навчання, молодого науковця (і це не перебільшення) Миколи Чугуєва — початок його справжнього життя в науці.

Уявляй собі таку картину у розрізі: сучасний відвальный міст, новітній ексканатор — все це для того, щоб якнайкраще і якнайбільше видобути вугілля — а облік найкращішим чином ведеться. І чого гріхатити, чимало воїнів самосвідомі носіїв, турбуються здебільшого про кількість ходок, забуваючи

повністю завантажити цукрову автомашину. Не добирають, скажімо, 100—200 кілограмів. Для загальної дрібниці. А коли це робиться з дня на день, з місяця в місяць?

Лабораторія руйнування гірничих порід саме й займається оптимізацією комплексу обліку.

Та у створенні всього комплексу, безумовно, чимало важливих компонентів, без яких неможливе його існування. І Миколою Чугуєвим, студентом, молодим комуністом створено і зараз заповнюється на виробництві, цвіт устаткування радіотехнічного контролю за продуктивністю шоропетних бурових верстатів. Як завжди в таких випадках пишуть про несподівані ночі, про віражістність пошуку, про втрати і знахідки. Так, все це було і у Миколи. Та, мабуть, найкращою оцінкою будуть слова декана Р. С. Крисіна.

— Розробка, яку зробив Чугуєв, під силу професійним науковцям. І, безумовно, цей його доробок стане з часом основою для майбутньої дисертації.

На його рахунок вже одна надія: заявлю, що поданий в Комітет в справах винаходів і відкриттів при Раді Міністрів СРСР.

Три роки тому Юрій Вахович зразу по закінченні школи пішов працювати в радіоательє. Є такі хлопці, які днями й ночами ще з ніколи ладні порпатися в радіосхемах, роздобувати радіодеталі. Гроші, які в інших йдуть на цукерки, вони витрачають на конденсатори і радіодіоди... Згодом хло-

пець вступив на загальнонауковий. Можна сказати, що йому пощастило. Потрапив він до лабораторії багатостабільних елементів і структур, якою керує кандидат технічних наук, доцент В. І. Решетняк.

— Мені сподобалась в хлопців серйозність, — розповідає Володимир Іванович, — ще наполегливість, — додає він. — Молодий хлопець. Йому тільки 21 рік. Зараз він на третьому курсі. Проте можна сміливо сказати, що користь від нього неабияка. Бо Юрко вже виконує інженерні роботи.

В лабораторії ведеться розробка магнітних підсилювачів нового типу. У порівнянні з підсилювачами, які зараз використовуються у промисловості, нові мають у півтора-два рази кращі техніко-економічні показники.

Вже зроблені зразки нових підсилювачів, які демонструвалися на республіканській виставці передового досвіду. Підраховано, що коли їх запровадять у виробництво на Олександрійському електротехнічному заводі, то це дасть річний економічний ефект у розмірі 500 тисяч карбованців. І завод, який зацікавлений у цих роботах, допомагає лабораторії. У травні місяці на підприємстві мають виготовити 24 магнітні підсилювачі нового типу. Обсяг господарської тематики, яку виконує загальнонауковий факультет за домовленістю з підприємствами Олександрії та інших міст республіки, складає 96 тисяч карбованців. Все це, звичайно, важливо. Але не менш важливим є й те, що за всіма цими викладачами і цифрами тече річка ще однієї долі, яка тількино починає творити свою біографію, торувати свій життєвий шлях.

К. МИХАЛЬЧУК.
м. Олександрія.

Відроджена з руїн

НМАЄ іншої столиці, яка б стільки потерпіла від гітлерівських бомб, як Варшава. 1939 рік. Одурачений і покинутий своїми буржуазними правителями, польський народ пробіє чинний опір гітлерівським підчищам. Особливо мужньо захищаються варшав'яни. У відповідь — снаряди і бомби.

1943 рік. Прямечені на смерть в'язні варшавського гетто повстають проти фашистських негодюків. У відповідь — бомби, снаряди, міни.

1944 рік. На боротьбу з окупантами підіймається більшість варшав'ян, що залишилися в місті. Повстання не підготовлене, його час неуроджений і діями наступаючої Радянської Армії. Гітлерівці завдають місту останнього удару. Коли радянські війська (до їх складу входять й 1-а Армія Війська Польського) 17 січня 1945 року звільняють польську столицю, вони застають тут лише руїни.

Було знищено майже все: 90 відсотків промислових підприємств, більше 85 відсотків житлових будинків, не залишилося історичних пам'яток лівоберезної частини міста, зруйновані мости і вулиці. Фашисти знищили дві третини населення Варшави. Польська столиця була відкинута на сто років назад. У ній лишилося 162 тисячі жителів (1860 року було 163 тисячі).

І все ж таки Варшава жила. Під час окупації вона була центром польського руху Опору. В глибокому підпіллі тут була створена Польська робітничка партія, функціонували ЦК цієї партії і командування організованої з її ініціативи військової організації — Гвардії Людової, а потім — Армії Людової.

Історія міста нараховує сім з лишком віків. Столицей Польщі Варшава теж чималить: ще 1596 року сюди був перенесений з Краків центр держави. Відтоді місто на Віслі швидко розвивається, зосереджує в собі не лише політичне життя, а й економічне та культурне. Навіть з кінця XVIII століття, коли Польща втратила незалежність, Варшава не прийшла до цілковитого занепаду: вона набуває значення як центр національно-визвольного і демократичного руху польського народу.

У царського уряду Росії був свій рахунок до Варшави, яка з 1815 року стала столицею автономного Королівства Польського, що ввійшло до складу імперії Романових. 1830 року варшавські робітники, ремісники і частина армії змусили царського уряду відмовитися від планів ліквідувати автономію Польщі. Повстанці оголосили Миколу І скінутим з польського престолу. Придушення повстання, царський уряд збудував у північній частині лівоберезної Варшави цитадель, в якій пізніше загинув не один польський патріот, революціонер і демократ.

Друга половина XIX століття змінило обличчя Варшави. Перебудовано шляхетське місто обростає пролетарськими околицями, далі потім дають поштовх багатьом революційним виступам. Радянська Варшава у 1905 році підтримала московське збройне повстання, і травня того ж року тут відбулася могутня пролетарська демонстрація, організована Ф. Е. Дзержинським, в результаті якої вбито 1918 року був підписаний Договір про дружбу, співробітництво і взаємодопомогу соціалістичних держав — на чолі з Радянською Росією проти імперіалістичної агресії в Європі.

М. ЮРЧЕНКО.

продукція інженера Воропезького університету С. Б. Вігута.

Основним джерелом для створення «веселих книжок» є вітчиміні і зарубіжні газети та журнали. Безглузді оголошення і реклами, кумедні вуличні сценки також поповнюють колекцію матеріалами місцевого походження.

(РАТАУ).

Збирач усмішок

Три десятки саморобних книжок — така незвичайна

Тольяттінський міст

Драбінник фабрики по обслуговуванню міста Тольятті Степан Іванович Косарев виготовив оригінальний годинниковий механізм, в якому понад тисячі деталей.

(Закінчення. Початок див. в газетах за 14, 16, 19 та 21 травня).

У НЕБІ кружляв німецький бомбардувальник, з'являвся він над Цебриково завжди в один і той же час, неначе за розкладом. Нудний, надричний звук його мотора то наближався, то віддалявся, іноді здавалося, що літак летить над головою, і Озеров мимоволі прислухався, чи не засвистить бомба, але літак пролітав далі, кружляв над іншими селами, іноді скидав бомбу, частіше — рейку або пусту пробиту бочку, яка летіла до землі з несамовитим вищанням. Серйозно цей літак ніхто не сприймав, з ним зжилися, як зживаються з моголем на нозі. А ніч випала чарівна, троху задушлива, але тиха, з червонуватою смугою та темною хмариною з боку німців, з чистим зоряним небом над головою і дрімотним сільським спокоєм над усім світом...

Жодної подібної ночі Озеров не пам'ятав у своєму житті, мабуть, здавалася вона йому такою тому, що на рахунок була кожна година і цей рахунок все зменшувався. Схвильований, у чеканні неминучої зустрічі з Тонею, обов'язковою освідчення, багатозначних слів, щасливих поглядів, поцілунків, Озеров біг до санаторію, пробірюючись крізь кущі, перестрибуючи канави...

В санаторії, крізь вікна, легенько завішані матиані з очерету, пробивалися смужки світла: мабуть, там ще не закінчилися. Тоня, звичайно, була там, обов'язково там. І дійсно: тільки він притулювався до вікна, як у прогалині між рамою і фіранкою, ніби в рамі, побачив її на стільці, із затиснутими між колін долонями, складеними чорним, скромним, соромливим, з опущеними очима, ніби їй передалися на відаві ті млі слова, ті ніжні почуття, з якими поспішав до неї Озеров. Він перебіг до іншого вікна і зрозумів, у чому спав: поряд з Тонею сидів молодий майор і шось шепотів їй на вухо. Від хвилювання Озеров ледве вікно не продавив. Загнали скрипачі-молдавани, майор підвівся, подав Тоні руку, обидва закружляли у вальсі. Озеров побачив, який майор був гарний, стрункий, в новій портупей, що обтягувала його тонкі ноги, темно-волосий, білозубий. Він уявив себе, сміливого, запланованого, в пошпешному літньому обмундированні, позрпаного колючками. І новенькі золоті погони з двома зірочками і артилерійською емблемою (він помічав — один погон був відірваний і звисав з плеча), новенька, срібляста медаль (медаль була на місці), новенька нашивка за поранення, якими він хотів похизуватися перед Тонею, відразу поблідли...

Вальсом закінчилися танці. Майор повів Тоню до виходу. Озеров зайшов у тінь дерева: зараз вони пройнуть поза нього. Озеров чув, як майор розповідав про бульдога, який всюди слідував за ним на фронті і двічі рятував пораненого на полі бою. Чому майор розповідав про бульдога, було незрозуміло. Приголомшений, Озеров поплівся услід за ними, ніби той самий покірний і розумний бульдог, який, мабуть, зараз дрімив десь під тином...

ВОНІ зустрілися наступного дня в обідній час на дворі санаторію. Озеров повів Тоню в садок, прикидаючись веселим і спокійним, хоч на душі у нього кішки шкрябали. Тоня нічого не підозрювала, притулюлася спиною до старої акації, а Озеров потягся вгору за гілкою.

— Ну, як з'їздилося? — спитала вона, уважно розглядаючи його голубі очі, чоло, хвилясті біляві кучері, ніби вони вік не бачились. — О, лейтенантські погони, медаль!

— Нормально, — сказав Озеров з удаваним спокоєм, зірвав гілку, повертів нею між пальців, потім затис листочок губами, оглянувся туди-сюди, даючи Тоні можливість краще себе роздивитись.

— Коли ти повернешся?

— Сьогодні... вранці.

— А я тебе чекала тільки завтра під вечір.

— Чекала?

— Дуже. Ти мені навіть приснився.

— Он як? Дивно: і ти мені приснилась.

— Правда? Ой, розкажи, як!

— Та все так же, на танцях... з майором, наче ним, напрасованим інтендантом. Чомусь з бульдогом, жеребцем, які стояли за вашими спинами, як слуги... Що тільки не прилетіло! Ну, потанцював він з тобою і пішов проважати до аптеки, до тієї самої на-

шої лавки, а бульдог і жеребець — слідом... Ну, сіли ви на лавку, він взяв твою руку, поклав на коліна, а сам все анекдоти розповідає, потім обійняв і поцілував.

— Неправда! — вигукнула Тоня, бліднучи з тремтливими губами, хотіла ще щось сказати і не могла.

— Що, неправда?

— Він не цілував мене.

— Звідки ти знаєш, що мені приснилося?

Тоня, нарешті, взяла себе в руки і подивилася на Озерова, ніби на якесь диво.

— Невже ти бачив такий сон?

Озеров кивнув головою, відвертаючи обличчя, боючись себе видати.

— Дурний, поганий сон.

Вона повірила і тепер поглядувала на Озерова здивовано, але він не став їй переконувати в протилежному.

— Як там Віра?

— Пішла проважати Вікторчика.

— Куди?

— А ти хіба не знаєш? Він вступив на курси повітряних стрільців-радистів. Перейшов у авіацію.

— Все-таки зміняє з піхоти!..

В КІНЦІ липня Озерову дали довідку на сірому аркуші паперу в тому, що «значений тов. Озеров перебував на лікуванні у військовій частині, польова пошта 03382 через наскрізне кульове поранення м'яких тканин середньої третини правої голілки і на-

скрізного кульового поранення м'яких тканин лівої сідниці. Поранення зв'язано з перебуванням на фронті. Випиється в частину після выздоровлення...»

Озеров прочитав довідку, відчувавши деяке зняктовіння при слові «сідниці», ніби йому всадили кулю під час доп-маршу, тоді як одержав він її дивлячись у дуло пістоля... І Озеров тут же пригадав все, що трапилося в той сліпучо-світлий квітневий день і знову, як тиждень тому в штабі полку, відчув незручність і збентеження... А день видався по-літньому жарким, з голубим безхмарним небом, які стояли тут весь час, поки він лікувався в шпиталі. Озеров швидко зібрався, попрощався з палатою і в дворі нашоухнувся на Тоню, що чекала на нього. Вона дуже переживала розлуку, зробилася лагідною, доброю, обіцяла писати, випрошувала до машини, піднялася на вигір, звідки була видна дорога на Дністер і довго махала рукою.

Обідав Озеров уже в рідній мінометній роті, але не на передовій, як чекав: дивізія вийшла в другий ешелон на відпочинок і переформувалася, стояла в літніх таборах кілометрів за п'ять від Дністра. Про відпочинок говорили менше всього: в полки прибувала моподь із звільненої місцевості, і офіцери посилено займалися бойовою підготовкою: рота в наступі, батальйон в наступі, полк в наступі...

І хоч про оборону теж не забували, ходили ночами рити окопи і бліндажі на Кицканський плацдарм, відбитий на правому березі Дністра ще весною, слово «наступ» згадувалося все частіше і частіше. А тут пройшли слухи про призначення командуючим 3-ім Українським фронтом генерала Толбухіна, того самого, що тількино прославився під час звільнення Криму. Генерал, що називається, «наступаючий», значить, дійсно не зимуватиме на Дністрі.

Авторський переклад з російської

В. ОЛЕКСЕНКА.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

Грабовський

«Людина есьм... мене гнітуть слабости» —
Так він казав, і на бліде чоло
Лягала тінь, всесвітньої скорботи,
Немов доранній присмерк на зело.
Сини Вілю, біле кладовище,
Безмежна його дика глушина,
Лютує скниєнь, ніби пугач свище
Юга біля тюремного вікна.
Чи ж вихлопуват виболошу повин?
Слова, слова, фата Моргана, дим,
І притаса очей жертовний племін
Над аркушем паперу потайним.
Та прозирне сумління гнівим оком,
Не руш його, адже не твар, не раб,
І зводиться на повен зріст ніроку
З пером в руках непогамовний Граб.
І зблиснуть очі, чисті, як озера,
Душа запанне в дальню голубе,

«Людина есьм... жага любові в серці» —
Так скаже він, приборкавши себе,
Мережачи рядочками уклінно
Записничок під ревище вітрі.
Він проліски пошле на Україну,
Заблукані на цвинтарі синів.
І проясніють побратимів лиця,
Відважаться забіти на борню.
Не погасив бо й у недолі лицар
Жаринку від лицарського вогню.
Роздмухають її зухвалі й гої
Під глас його — єдиайтеся, брати,
А він із домовини їм допоможе,
Із люті своєї самоти.
А нам, либонь, не розгадати,
Яка снага на прою його вела:
Була ж душа, мов квітка в чоловіка,
Тендітна така, лагідна була.

Заповітне

Ізійшли мовчазні сини
Непомітним для ока кроком,
Кожен виболошу навкруги
Набували їх чистим соком.
Завігнітнів надійно степ
Різнотрав'я палкою ватрою,
Демонструють гучний вертеп
Горобці, голінок аматори.
Голуби стартували з стріх,
Набирають за колом коло,
А обабіч ліній доріг,
У затіненні віри поле,
Золотаба, тремка яєць,
Та озимої чисті хори,
Наслухають із кузи «дзін»
Обережники-осокори.
І на струнах біялих хат
Грає вітер в асній знесої,
Ну, а півень — грудастий фат,
Як султан у вельможній позі

Позирає зухвало так,
На ютунні зіпершись гордо,
Нумо, півню, сілський співак,
Спробуй, виключи пісню з горла.
Скоро, скоро в'язи стежки
На вузьких вулицях відмісяться,
І тихо вигулькне з-над ріки
Помаранчеве око місяця.
І проляле просвітлілу цвіт
На пташині луці дуети,
Нумо, серце, давай дзвеніть,
Найбрати снаги для злести.
Мід нежислим ці дні
Напнемо паруси напровесні,
Щоб і наші трудні слова
Проросли, як зухвалі проліски,
Скільки сфера навкруги,
Що лаштуємо саїни в дорогу,
Ізійшли мовчазні сини,
Починаю життя з прологу.

Балада про зраду

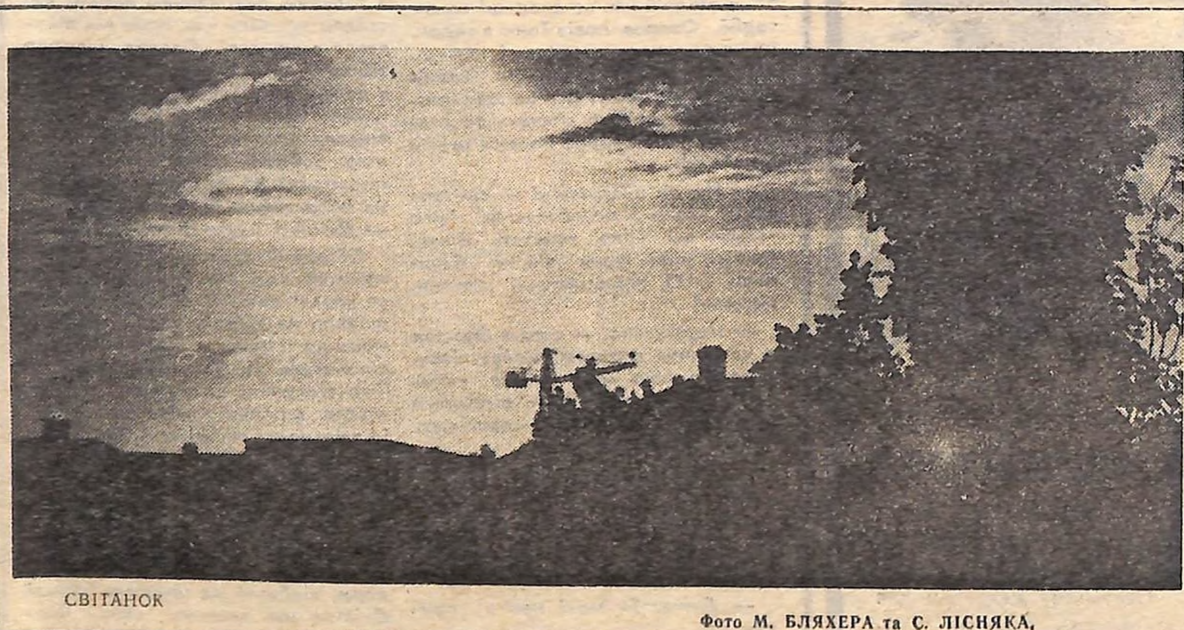
Плавав Іуда, плавав,
Настирно очі тер,
За гріх за тяжкий розплата
Судилась йому тепер.
Вітер на власній кобі
Мелодії брав прости,
А він по підлозі повзав
І сазно блага — прости.
— Прости мене, добрі люди,
За діло мое тяжке,
І був себе тоскою в груди,
Зібгавши масний кашкет,
Але скам'якла мова,
Напружений зал заявляв,
Як знявся з хреста раптово,
Розп'ятий ним земляк.
— Ти розпинав, Іудо, —
На рани свої вказав,
І тихо почули люди
Іудине: «Розпинав...»
І зиркали люди люті,
І стисували дядьки
В кишенях, немов у люкаж,
Пудові кулаки.

І вужчало смерті коло,
Як небо у передгрозі,
Хиталися гнівно чола.
У паморозі волосся,
Але — зачекан, громадо, —
Правицю земляк підняв,
І кинув, немов гранату,
В набухлий від люті зал:
— Не треба, Ідїт по хатах,
І сумнів хай вас не ссе,
Найтяжча йому покара —
Забута його і все.
Судачили аж до присуду
Приглушені селяни,
Сміялися з того присуду
І діти, і старики.
А десь опівночі зашпорили
Іуду взяли на спит,
Він рвучко накинув зашморга,
Поклавшись на власний сприт,
На цьому й кінець оказї,
Що траплялась по війні,
Не в Африці, і не в Азії,
А в батьківській стороні.

Молода струнконіжка...

Молода струнконіжка
Понад ставом ішла,
Ясною усмішкою
Ніби орден несла.
Як ішла понад ставом,
Нижній ряс підняла,
Біля явора стала
І плечем повела.
Зелен прутник ламала,
Прихилившись бочком,
Щось своє загадала
На землі каблучком.
Ну, а що загадала,
Те, мабуть, не збулось.
В оксамит зав'язала
Чорну зливу волосся,
І гойдалася станом,
Як в'юнка течія.

І стояла над ставом —
Ніч, ніч, ніч,
І ступно я зухвало
Уперед тільки крок,
Але пам'ять недбало
Враз натисла курок,
І раптово повстала
Тридцять третя весна,
І безрушно постала
Поміж нас — далінна.
...Молода струнконіжка
Понад ставом ішла,
Ясною усмішкою
Між ковил понесла.
Понесла, мов горішка,
Та й на долю чинься,
Від тієї усмішки
Я й донині сичуся.

СВІТАНОК

Фото М. БЛЯХЕРА та С. ЛІСНЯКА.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

КІВ. (РАТАУ). Найбільш грандіозною подією передісторії-
ського 1971 року буде V Спартакіада народів СРСР, подих якої
вже відчувається всюди.

Мільйони фізкультурників республіки візьмуть участь у зма-
ганнях V Спартакіади Української РСР, яка пройде влітку на-
ступного року. Підготує і проведенню цього спортивного свята
було присвячене засідання організаційного комітету Спартакіади,
яке відбулося під головуванням першого заступника Голови Ра-
ди Міністрів УРСР В. Ю. Семичастного.

З інформацією про роботу, виконану спортивними організаці-
ями республіки в цьому напрямі, виступив голова Комітету по
фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів УРСР В. В. Кулик.
На засіданні оргкомітету було затверджено склад головної суд-
дівської колегії, емблему Спартакіади, її медаль і значок.

ПРОЗВУЧИТЬ
МАРШ...

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ВИДАВНИЦТВО «Советский художник» ви-
пустило в друку книгу одного із старі-
ших радянського образотворчого мистецтва
А. М. Нюренберга «Спогади, зустрічі, думки
про мистецтво». Тепла і поетична розповідь
вісімдесятирічного художника тим більш ціка-
ва, що автор її народився в Кіровограді і де-
який час працював тут, очолюючи місцеву
художню майстерню та редагуючи газету
«Червоне село».

Людина цікавої біографії, в рамках якої і
йде оповідь у книзі, А. М. Нюренберг у свій
час був першим комісаром мистецтва в рево-
люційній Одесі, викладачем курсу зарубіжно-
го мистецтва Вищих державних художньо-
технічних майстерень, одним з перших худо-
жників-рецензентів «Правди». В 1927 році за ре-
комендацією А. В. Луначарського А. Нюрен-
берг їде до Парижа для
вивчення сучасного мистец-
тва та життя Європи. Чис-
ленні зустрічі з митцями,
безпосередня участь у роз-
витку соціалістичного мис-
тецтва дали автору багатий
матеріал для написання кни-
ги спогадів. Мемуари Нюрен-
берга діляться на три час-
тини.

Перша з них «Спогади» переповнена читача в
Одесу напередодні святкування 1 Травня 1919
року і далі веде його нелегкими шляхами роз-
терзаної денікінцями, але нескореної Украї-
ни, до рідного Єлисаветграда. Читач знайо-
миться з долею художника, який відразу і
без вагаль прийняв Радянську владу.

«Використати все хороше і талановите в
буржуазних музеях, всі багаточисленні знання і,
відкинувши все чуже нам, залишити для за-
роджуваного народного мистецтва лише те,
що може знадобитися для нового життя і
нової краси, яскраве полум'я якої вже займа-
ється, — ось перше завдання художника; дру-
ге — створити нового глядача-робітника, що
має прийти на зміну глядача-буржуа, що
зник». Так уявляв свій мистецький обов'язок
наш земляк у 1919 році, коли писав каталог
до першої народної виставки в Одесі.

ПІСЛЯ звільнення Єлисаветграда від дені-
кінців А. Нюренберг разом з іншими ху-
дожниками налагоджує роботу художніх май-
стерень у місті. Продукція майстерень, порт-
рети і плакати, кінце необхідна молодій Ра-
дянській республіці, надходила до робітни-
ків і червоноармійців. З великим інтересом
слідкує читач за народженням газети «Чер-
воне село», дізнається про її перших праці-
вників.

Закінчуються «Спогади» 1922 роком, коли ав-
тор запросили викладати в Москві. Тут,
вперше на сторінках цієї книги, читач зустрі-
няється з Володимиром Маяковським.

З поетом революції доля звела Нюренберга
у «Вікна РОСТА». Тому спогади про нього
багато в чому пов'язані саме з цим періо-
дом. Розділ про Маяковського — один з краєвих
у другій частині книги. Автору поталанило до-

повини образ поета новими штрихами, пока-
зати його як людину цілеспрямовану, безмеж-
но віддану справі народу.

«...Я спізнався на цілі дві години. Знав, що
Маяковський мені цього не пробачить».

— Трохи спізнався... — сказав я підкресле-
но м'яко, кладучи на його стіл плакати. — Не-
гаразд... Усвідомлюю...

Маяковський похмуро мовчав.
— Я погано себе почуваю, — марно нама-
гався я пом'якшити його гнів, — напевно хворий...

Нарешті Маяковський заговорив:
— Вам, Нюренберг, звичайно, дозволяється
хворіти. Ви могли навіть померти, — не ваша
особиста справа. Але плакати повинні бути
тут о десятих годині ранку. — Глибше на
мене, він посміхнувся і напівлощепки додав:

— Гаразд, Нюренберг, на перший раз про-
щаю...

СЛІД відзначити й те, що спогади Нюрен-
берга висвітлюють погляди Маяковського
на образотворче мистецтво, що не може не
зацікавити читача.

В своїй книзі автор розповідає про зустрічі
з Е. Багрицьким у полум'яній Одесі, з І. Ба-
белем, тепло згадує свого вчителя одеського
художника К. Констанді. Кіровоградцем буде
цікаво прочитати сторінки, де згадується наш
земляк, художник Олександр Осмьоркін. Девіз
Осмьоркіна, — «можна жити три дні без хлі-
ба, але жодного дня без мистецтва», — прохо-
дить через усе його життя. Художник і вмер
з пензлем в руці...

І, нарешті, «Думки про мистецтво». Власне,
погляди А. Нюренберга на мистецтво нима-
ють у собі протилежності. Адже, зга-
дуючи про художників, автор, разом з тим,
дає чітку оцінку їхній творчості. В третій час-
тині особливу увагу привертають «Листи з Па-
рижа» за 1927 рік, де він оцінює західне мис-
тецтво з періоджерел, висловлює ряд ціка-
вих і своєрідних думок, що не втрачають сво-
єї вагомості й донині.

Книга А. Нюренберга розкриває багато ці-
кавих сторінок, пов'язаних з вітчизняним мис-
тецтвом. Її ілюстровано репродукціями з твор-
ів самого автора. Читач має можливість ба-
чити автора і як художника, хоч сам Нюрен-
берг і не розповідає про власні роботи.

Спогади А. М. Нюренберга написані хоро-
шою мовою, з теплим гумором.

Б. КУМАНСЬКИЙ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
СУБОТА, 23 ТРАВНЯ. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 9.00 — Гім-
настика для всіх. (М). 9.30 —
Новини. (М). 9.45 — «Здо-
ров'я». (М). 10.15 — Концерт.
(М). 11.00 — Наша афіша. (К).
11.05 — Майстер машинного
дотіння. (Харків). 11.15 — Скар-
би народу. Тележурнал.
(Львів). 12.00 — «Поміркуймо
разом». «Нова квартира». (М).
12.30 — Художній фільм «Мак-
симка». (К). 13.45 — Кольоро-
ве телебачення. Для дітей.

«Веселі хвилини». (М). 14.30 —
Теленовості університету.
(М). 15.55 — Грають юні музи-
канти. (К). 16.25 — На мери-
данах України. (К). 17.05 —
«Рік 1936-й». Телефільм. (М).
18.00 — Естрадний концерт.
(К). 18.30 — Теленарис. (К).
18.45 — «Пісні Перемоги». (М).
20.20 — Виступ політичного
оглядача Всесоюзного радіо
В. Шрагіна. (М). 20.45 —
«Ад'ютант його величності».
Телефільм. 4 серія. (М). 22.00 —
Кольорове телебачення.
«Весняна прогулянка». Кон-
церт. (М). 22.30 — Чемпіонат
світу з баскетболу. (Югосла-
вія). 24.00 — Новини. (М).

НЕДІЛЯ, 24 ТРАВНЯ. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 12.00 — Для
школярів. «Роби з нами, роби
як ми, роби краще нас».
(НДР). 13.00 — Наша афіша.
(К). 13.05 — «Летять піби чай-
ки». (Донецьк). 13.50 — Музич-
ний фільм «Кіт у чоботях». (К).
14.10 — «Підпільний фронт».
5 серія. (К). 14.40 — Камертон
доброго настрою. (Херсон).
15.10 — Для воїнів Радянської
Армії. (М). 15.40 — Програма
Українського телебачення.
16.20 — Назустріч виборам.
(К). 16.40 — Кольорове теле-
бачення. «Невловимі месни-
ки». (М). 18.00 — Новини. (М).
18.05 — «Алло, ми шукаємо та-
лант». (М). 19.20 — Клуб кі-
номандрівників. (М). 20.10 —
Сім днів. (М). 20.50 — Кольо-
рове телебачення. «Мелодії
дружби». (М). 21.15 — «Ад'ю-
тант його величності». Теле-
фільм. 5 серія. (М). 22.30 —
Чемпіонат світу з баскетболу.
(Югославія).

ПОНЕДІЛОК, 25 ТРАВНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 17.05 —
Новини. (М). 17.15 — Тележур-
нал. (К). 17.30 — «Від пошека-
ка до неділі». (К). 17.40 — Те-
левісті. (К). 18.00 — Програма
передач. (К). 18.05 — Для
старшокласників. «Комсомоль-
ська юність моя». (М). 18.25 —
Кольорове телебачення. Ху-
дожний фільм «Дім Рікорді». (М).
20.30 — Програма «Час».
(М). 21.00 — «Література і су-
часність». (К). 22.00 — Оголо-
шення. (Кіровоград). 22.05 —
Кіножурнал та художній фільм
«Жаркий ліпень». (Кірово-
град).

ДРУГА ПРОГРАМА. 22.00 —
Авторський концерт компози-
тора О. Білаша. (К). 23.00 —
Телевісті. (К).

ВІВТОРОК, 26 ТРАВНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.55 —
Відкриття XVI з'їзду ВЛКСМ.
Трансляція з Кремльського
Палацу з'їзду. (М). 11.30 —
Кіножурнал та художній фільм
«Лабіринт серця». (Кірово-
град). 16.30 — «День майбут-
нього солдата». (Львів). 17.15 —
Телевісті. (К). 17.30 — Ле-
нінський університет мільйонів.
(М). 18.30 — Інформаційна
програма. (М). 19.00 — Кон-
церт для делегатів XVI з'їзду
ВЛКСМ. Трансляція з Кре-
мльського Палацу з'їзду. В
перерві Інформаційна про-
грама «День за днем». (Кіро-
град). По закінченні — ху-
дожний фільм «Колесні». (М).
20.30 — Телевісті. (К). 21.00 —
СЕРЕДА, 27 ТРАВНЯ. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 11.00 — Те-
левісті. (К). 11.10 — Кіножурнал
та художній фільм «Лиси
Аляски». (Кіровоград). 17.10 —
До Дня прикордонника. «На
Ерській заставі». (Одеса).
17.40 — Телевісті. (К). 18.00 —
Наша програма. (Кіровоград).
18.05 — Кіножурнал та худо-
жий фільм «Лиси Аляски». (Кі-
ровоград). 19.55 — «Від вибо-
рів до виборів». (Кіровоград).
20.10 — Телефільм. (Кірово-
град). 20.30 — Програма «Лиси
(М). 21.00 — Назустріч вибо-
рам. (К). 22.05 — Українська
кольорове телебачення. Кон-
церт. (К). 22.35 — Передача з
Москви. (М). 23.00 — Чемпіо-
нат СРСР з гімнастики. (Мінськ).
23.55 — Телевісті. (К).

ЧЕТВЕРГ, 28 ТРАВНЯ. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 18.35 —
«Твій товариш». (Одеса). 18.50 —
Програма передач. (К).
18.55 — «Іменина горді — тру-
дівник». (Дніпропетровськ).
19.20 — Телегачок. (К). 19.40 —
«Читаючи ваші листи». (К).